

Resele Hoppetossar, finalister i FIRST LEGO League 2013

- en upplevelseberättelse

Så fort segerjubel och glädjetårar lagt sig bland lagets medlemmar och supportrar efter vinsten i FLL i Härnösands teater, började tankarna riktas mot den skandinaviska finalen. Alla upplevelser under tävlingsdagen och lagmedlemmarnas lycka över vinsten fick medföljande föräldrar att dras med i segerruset och kliva fram och säga - Hur kan jag hjälpa till? Alla som varit med insåg verkligen vad FLL ger barnen.

Laget vann en summa pengar till resan till den skandinaviska finalen i Bodö tre veckor senare och det var mycket praktiskt som skulle ordnas. Men med mångas gemensamma krafter ordnade vi såväl transport som övernattningsplatser och mat till rimliga priser. Därtill såg vi möjligheten att som skandinaviska finalister ha än större chans att ragga fler och tyngre sponsorer. Laget fick bland annat nya egendesignade lagtröjor som även delades ut till medföljande sponsorer. En roll-up med Reselemotiv togs fram och ljussättning och större skärmar till montern ordnades. Dricka i mängder och tekakor skänktes av bryggeri och bageri. Ja, det var verkligen stort att vara finalister. Sponsring i rena pengar gick också bra att få, så laget har en riktigt stadig kassa kvar även nu efteråt.

Ett par veckor innan finalen fick lagen också i uppgift att göra en musikvideo. Inte vad som helst, nej, det skulle vara en Lip dub av Katy Perrys ROAR... Ja, det var ju bara att ta tag i. Samling en söndag morgon, med förhållandevis bra väder. Dock hade stormen kvällen innan ställt till med strömbrott och det var bara att bita ihop och filma så länge batterier i kameror höll och så länge det var någorlunda ljust. Med lite experthjälp klipptes videon och resultatet finns att avnjuta på youtube (sök Resele hoppetossar ROAR).

Veckan innan finalen gick all vaken tid åt förberedelser och repetitioner. Men så på torsdagen den 28 november bar det av i buss från skolans parkering. Laget vinkades av och lyckönskades av de andra klasserna, bispisningspersonal och föräldrar. Så började den 75 mil långa resan.

Framåt 18-tiden var vi framme i Jäkkvik vid Hornavans strand, där vi skulle övernatta. Vi hade en riktigt fin kväll med härlig gemenskap bland lagmedlemmar och föräldrar. För första gången på flera veckor fick vi tid att ta det lugnt och umgås och jag är säker på att det stärkte lagkänslan rätt rejält.

Fredag morgon var vi startklara kl. 9. Det var kolsvart när vi kom och började möjligen ljusna när vi for. Av vår värd på fjällgården hade vi fått höra att vägen över fjället och gränsen, Silvervägen, varit avstängd i två dagar... Men vi hade tur. Jättefin resa över fjället och en lite läskig, men spännande resa nerför på norska sidan. Vägen är ju inte byggd för möten och den slingrar sig fram längs fjället med djupa stup på ena sidan. Vi fick inget möte på detta vägavsnitt varken dit eller på hemvägen.

Väl framme i Bodö hade vi turen att kunna köra en sightseeingtur runt stan innan det mörknade. Sedan åt vi mat innan vi, liksom alla andra lag, blev insläppta i stora Bodö Spektrum. Det var en stor inomhushall med konstgräs, där alla montrar skulle stå. I anslutning fanns en hall med läktare på två sidor, en scen och i mitten av golvet fanns fyra tävlingsbord. Det var där robottävlingarna avgjordes. I andra salar och avgränsade utrymmen hölls alla

presentationer. Vi satte upp montern, fick detaljerad info om allt möjligt, acklimatiserade oss och sedan avslutade kvällen med varm korv.

Laget inkvarterades i en stor lektionssal på Bodö universitet, 6 km från Spektrum. Trots all spänning inför tävlingsdagen somnade alla i rätt bra tid.

Lördag morgon var det tidig uppgång. Hela dagen hade ett minutiöst planerat schema. Eftersom 600 personer bodde på universitetet var det frukost kl. 06.00 för vårt lag och sedan avfärd till Spektrum. Hårfärger skulle i håret och naglar skulle målas silverfärgade -allt det lilla extra skulle nu på plats.

Därefter var dagen fullmatad. Presentationer, robottävlingar och avbyte för varandra i montern. Robotmatcher startade exakt på sekunden utsatt tid, så det gällde att vara på plats om matchtiden var t.ex. 11.47. För presentationer låg riskerna mer i att glömma någon rekvisita eller att komma av sig helt på grund av nervositet.

ALLT gick som planerat! Inget gick snett. Alla gick in och levererade bättre än någonsin! Föräldrar och jag som lagledare kunde ha spruckit av stolthet!

Redan där och då började lagmedlemmarna prata om "nästa år" inspirerade av alla andra lagens montrar och robotmodeller mm.

Laget genomförde sin bästa robotmatch någonsin och det räckte till att bli trea bland de svenska lagen och en 36 plats totalt. Det var oerhört bra med hänsyn till att flera lag tävlat många år, var flera år äldre och hade dessutom robotar som använts i många år och endast finjusterats. Dock hoppades vi på en nominering i marknadsföring, men det blev ingen.

Efter en riktigt häftig final och prisutdelning i spektrum transporterades alla lagen till universitetet för festmiddag och sociala arrangemang. Eftersom 900 personer skulle äta kan vi ha en förståelse för att det tog tid med matköer och att en del mat tog slut. Det är middagen och kvällsaktiviteterna som vi skulle föreslå att arrangören tittar över och förbättrar. Det är dock den enda kritik vi har.

På söndagen gav vi oss av i vår buss redan kl. 7, för att inte riskera att det förvarnade snöovädret skulle hindra vår resa över fjället. Vi fick veta att andra lag från södra Sverige fått stå stilla många timmar på grund av avstängda vägar längre söderut. För oss gick allt väldigt bra och vid 18-tiden, ett antal filmer senare, var vi hemma vid Resele skola igen. Trötta, men oerhört nöjda och en fantastisk upplevelse rikare. Ett minne för livet!

Cecilia Hammar Wijkmark, lagledare

